



ת"פ 64090/07/17 - מדינת ישראל תביעות נגב נגד דפנה לב - בעצמה

בית משפט השלום בבאר שבע

10 מאי 2020

ת"פ 64090-07-17 מדינת ישראל נ' לב

לפני כבוד השופט בכיר ג'ורג אמוראי

המאשימה

מדינת ישראל תביעות נגב

ע"י ב"כ עו"ד שלומי שוחט

נגד

הנאשמת

דפנה לב - בעצמה

ע"י ב"כ עו"ד עמית ויצמן

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי ס' 368 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 05.02.2017 שעה 19:00 או בסמוך לכך, בצומת הרחובות העצמאות וג'ו אלון בבאר שבע, נהג המתלונן, ע.ת. 1, יליד 1929, ברכבו וכמעט פגע בנאשמת.
3. במעמד המתואר לעיל, ניגשה הנאשמת לדלת הנהג ברכבו של המתלונן, פתחה אותה, ותקפה את המתלונן שלא כדין, בכך שהכתה את המתלונן בשתי מכות אגרופ בפניו ושברה את משקפיו. בעקבות המתואר נגרמה למתלונן חבלה של ממש בדמות המטומה בעין שמאל, המטומה סאב אורביטלית דו"צ וחתכים באף.

תשובת הנאשמת לכתב האישום

4. במענה לכתב האישום כפרה הנאשמת, באמצעות סנגורה, בתקיפה המיוחסת לה. נטען, כי הנאשמת אכן ניגשה אל דלת הנהג ופתחה אותה, וזאת על מנת לברר את נסיבות התאונה, אך לא הכתה את המתלונן.

ראיות המאשימה



5. רשימת עדי התביעה כללה 5 עדים- המתלון, שוטרים אשר ביצעו פעולות חקירה בתיק ורופא אשר טיפל במתלון בבית החולים.
6. ב"כ הנאשם ויתר על העדתו של ע.ת. 3.
7. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלון (ע.ת. 1), החוקרים שביצעו פעולות חקירה בתיק (ע.ת. 2 ו-4) והרופא שטיפל במתלון בבית החולים (ע.ת. 5).
8. מוצגי המאשימה סומנו ת/1- ת/8.
- ת/1- 2 תמונות מיום 05.02.17, המתעדות את המתלון. ת/2- אמרת הנאשמת מיום 09.02.17. ת/3- דוח עימות בין הנאשמת למתלון מיום 09.02.17. ת/4- אמרת המתלון מיום 07.02.17. ת/5- מכתב שערך המתלון מיום 06.02.17. ת/6- סיכום רפואי מבית החולים סורוקה מיום 06.02.17. ת/7- סרטון המתעד את האירוע. ת/7א- דוח מ.ט. ת/8- מזכר מיום 07.02.17.

ראיות ההגנה

9. במסגרת פרשת ההגנה העידה הנאשמת ועדת הגנה נוספת דר' אלונה רביב.
10. לא הוגשו ראיות מטעם ההגנה.

יריעת המחלוקת

11. אין מחלוקת, כי הנאשמת נכחה במקום ובאירוע.
12. אין מחלוקת, כי הנאשמת פתחה את דלת הנהג של המתלון.
13. המחלוקת בין הצדדים הינה עובדתית בכל הנוגע לאירוע התקיפה.
14. לטענת המתלון- הנאשמת פתחה את דלת רכבו והכתה בו בפניו באמצעות אגרופ.
15. לטענת הנאשמת- לא תקפה את המתלון אלא פתחה את דלת רכבו ושוחחה עימו.

עיקרי עדות החוקר, שמעון בירוודקר, ע.ת. 2

16. העד תישאל את המתלון וכן צילם את פניו במיין בית החולים סורוקה.
17. בעדותו מסר העד: "הגיע בן אדם מבוגר לסורוקה, הגעתי לסורוקה הבחנתי בבחור, ניגשתי אליו ודיברתי איתו והוא אמר לי שהוא הגיע לצומת של המרחב שזה טוביהו יגאל אלון ובלם באור אדום וגברת נבהלה כשעברה במעבר חציה. הוא סיפר לי שהיא ניגשה אליו, פתחה לו את הדלת ונתנה לו שני אגרופים לפניו. היא נכנסה עם פלג גוף עליון לתוך הרכב שלו ונתנה לו שני אגרופים בפנים ושברה לו את המשקפיים" (עמ' 5 שורות 18-22 לפרוטוקול)

עיקרי עדות החוקר, אבינועם בן דוד, ע.ת. 4



18.העד חקר את הנאשמת באזהרה וכן ביצע עימות בין הנאשמת למתלון.

19.במסגרת עדותו אישר החוקר, כי ביצע את חקירת הנאשמת וכן ביצע עימות בינה לבין המתלון וכן אישר, כי צפה בסרטון שמתעד את האירוע.

20.העד השיב לשאלות הסנגור מדוע לא חקר את המתלון ביחס לטענה לפיה הוא נסע במהירות ופגע בה, כי : " זה לא מה שראו בסרטון" (עמ' 8 שורה 19 לפרוטוקול), "אני לא חוקר תאונות דרכים" (עמ' 8 שורה 29 לפרוטוקול), "לא היו לה חבלות ו-" היא לא הגיעה לתחנת המשטרה לספר שפגעו בה" (עמ' 8 שורות 22-23 לפרוטוקול).

21.העד אישר, כי במסגרת החקירות שביצע הוא לא התעסק בכל מה שקשור לתעבורה, אלא חקר את עבירת התקיפה בלבד.

עיקרי עדות המתלון, אריה אביגור, ע.ת 1

22.במסגרת חקירתו הנגדית נשאל המתלון ביחס לאופן נהיגתו באירוע וכן ביחס לכושר הנהיגה שלו. בנוסף הוצג בפניו הסרטון והוא נשאל ביחס לאופן נהיגתו. לשאלה האם בלם בחוזקה כאשר ראה את הנאשמת השיב " לא יודע אם בחוזקה, בלמתי כדי לא לפגוע בה" (עמ' 16 שורה 20 לפרוטוקול). לשאלה האם היה חגור בזמן הבלימה השיב: "כן" (עמ' 16 שורה 18 לפרוטוקול).

23.ביחס לחלקה של הנאשמת באירוע העיד המתלון: " היא צעקה עלי ונתנה לי בוקסים, לא יודע באיזה יד נתנה לי בוקסים" (עמ' 16 שורה 24 לפרוטוקול). לשאלה איך היא נכנסה לרכב ונתנה בוקס, השיב: "היא לא נכנסה עם הגוף, היא הכניסה את היד לרכב, היא נתנה ישר על המשקפיים. קיבלתי שני אגרופים בעין שמאל, זו העין שאני קורא בה. נתנה לי על העין ועל האף באותו הזמן. היו שני בוקסים לא אחד. על עין שמאל ועל האף" (עמ' 16 שורות 26-28 לפרוטוקול). בהמשך נשאל העד מדוע אם כך גם עין ימין פצועה, והשיב: " הפצע היה כל האזור, המוקד היה על העין" (עמ' 16 שורה 30 לפרוטוקול).

24.לשאלת הסנגור האם לאחר המעשה הנאשמת ברחה מהמקום, השיב: "כן, מיד. אני פתחתי את הזכוכית של החלון רציתי להתנצל בפניה. אבל היא מייד פתחה את הדלת ונתנה לי את שני האגרופים ברחה ונעלמה" (עמ' 17 שורות 1-2 לפרוטוקול).

25.ביחס לתזת ההגנה לפי החבלות הינם כתוצאה מפגיעה עצמית שלו העיד המתלון: "לא יכול להיות. הייתי חגור אני רחוק מההגנה" (עמ' 17 שורה 4 לפרוטוקול).

26.ביחס לתזה נוספת של ההגנה לפיה המציא את עניין התקיפה כיוון שכמעט גרם לתאונה וכיוון שפחד שייקחו לו את הרישיון אם הנאשמת תתלון, השיב: "זה לא נכון בכלל. הלוואי והייתה מתלוננת במשטרה ולא נותנת לי מכות" (עמ' 18 שורה 4 לפרוטוקול).

27.לשאלת בית המשפט האם יכול להיות שלא קיבל אגרופים אלא נפגע ממשו או אחר השיב: "אין שום דבר אחר, רק מהמכות שלה הגעתי לחדר מיון" (עמ' 18 שורה 18 לפרוטוקול).

עיקרי עדות הרופא, ד"ר ריבין מיכאל, ע.ת 5



28. העד בדק את המתלונן בבית החולים וערך תעודה רפואית מיום 06.02.2017.

29. העד אישר, כי הוא ערך את התעודה הרפואית ובמסגרת החקירה הנגדית נשאל שאלות ביחס לאפשרויות השונות של היווצרות המטומה בעיניים לאדם בגילו של המתלונן.

עיקרי עדות הנאשמת

30. במסגרת החקירה הראשית העידה המתלוננת ביחס לאופן השתלשלות האירוע כך: "... התחלתי לחצות את מעבר החצייה. לפתע הגיע רכב מצד ימין במהירות רבה כשהייתי באמצע מרכז מעבר החצייה, הוא בלם כשהוא פגע בי פגיעה ממש קלה ברגל ובלם. ניגשתי מסביב לרכב לנהג על מנת לבקש ממנו את הפרטים שלו, אמרתי לו תראה איך אתה נוהג זה מאוד מסוכן, הוא לא הגיב, לא שמע, לא עשה כלום וכמובן שממש פחדתי, אני הייתי בחדד נוראי, חרדה ואז פתחתי את הדלת של הנהג בעזרת יד שמאל כדי לראות מה קרה לו, למה הוא לא עונה לי ולמה הוא לא נותן לי את הפרטים שלו. אולי הוא רצה לדבר איתי להגיד לי סליחה או משהו, אז פתחתי את הדלת ביד שמאל, כשהדלת קצת נפתחה, באתי לפתח הדלת שמתי את יד ימין על המסגרת של הרכב, זה ממש בצמוד לחלון, ואז הייתי במצב כזה, הסתכלתי פנימה לראות מה קרה לו למה הוא לא עונה לי אולי קרה לו משהו, ראיתי את הידיים שלו על הפרצוף ושמעתי אותו בוכה. כמובן שעוד יותר נלחצתי לכן זזתי אחורה והצידה, סגרתי את הדלת ביד שמאל שגם ככה היתה על הידית, פסעתי אחורה על מנת שהוא יסע ולאחר מכן שהוא נסע ומעבר החצייה היה פנוי שוב עברתי אותו ונכנסתי להולמספלייס" (עמ' 15 שורה 35- עמ' 16 שורה 12 לפרוטוקול).

31. במסגרת החקירה הנגדית נשאלה הנאשמת שאלות ביחס לפעולות שביצעה לפני המפגש עם המתלונן ולאחר מכן. ביחס לאירוע התקיפה שבה הנאשמת והעידה, כי פתחה את הדלת כדי לקבל מידע וביחס לחלון הרכב מסרה: "החלון היה סגור למעט יכול להיות איזה פתיחה קטנה בלמעלה של החלון" (עמ' 17 שורה 17-18 לפרוטוקול).

32. הוצג בפני הנאשמת סרטון שתיעד את המפגש בינה לבין הנאשם במעבר החצייה וכן סרטון המתעד אותה בהולמספלייס לאחר האירוע.

33. לשאלת בית המשפט מדוע היא לא לקחה את מספר הרכב, השיבה הנאשמת: "לא חשבתי על זה מרוב לחץ" (עמ' 20 שורה 4 לפרוטוקול). לשאלה נוספת של בית המשפט האם כשהיא פתחה את הדלת היתה למתלונן נפחות בעיניים, השיבה הנאשמת: "לא ראיתי את העיניים שלו, הוא שם את הידיים על הפנים ובכה" (עמ' 20 שורות 5-6 לפרוטוקול).

34. הנאשמת העידה, כי חיכתה שהמתלונן יסע ורק אז היא חצתה את הכביש והמשיכה למקום עבודתה (עמ' 16 שורה 12 לפרוטוקול. עמ' 21 שורה 17 לפרוטוקול). כך בדומה השיבה גם לחוקר במהלך גביית אמרתה במשטרה (ת/עמ' 2 שורה 13 וכן בעמ' 3 שורה 71). לאחר שהנאשמת צפתה בסרטון חזרה בה מגרסתה והעידה: "כן אני רואה שאני זזתי אחורה וסגרתי את הדלת ובאמת רק אחר כך הוא נסע. אני זכרתי את זה אחרת" (עמ' 21 שורות 20-21 לפרוטוקול). לשאלת בית המשפט: "כשהעדת במשטרה הזיכרון שלך היה טוב ואת אמרת "סגרתי את הדלת חיכיתי שהוא יסע והלכתי בהלם לעבודה בהולמספלייס" איך את מסבירה את זה?" השיבה הנאשמת: "אני יודעת שמרוב שהייתי בלחץ ובהלם מהאירוע הזה יתכן וזכרתי הפוך את סדר ההליכה שלי והנסיעה שלו" (עמ' 21 שורות 23-26 לפרוטוקול).

35. לשאלת המניע של הנאשם להעליל עליה מסרה הנאשמת מספר אפשרויות: "הוא רצה לקבל סכום כספי



בעבור תיקון המשקפיים" (עמ' 22 שורה 3 לפרוטוקול)... "פחד על רישיון הנהיגה שלו" (עמ' 22 שורה 6 לפרוטוקול)... "רצה למשוך תשומת לב" (עמ' 22 שורה 14 לפרוטוקול).

36. בסיום עדותה העידה הנאשמת, כי "באותו זמן לא ידעתי על גילו המופלג של הנהג" (עמ' 24 שורה 17 לפרוטוקול).

עיקרי עדות, עדת ההגנה, ד"ר אלונה רביב

37. עדת ההגנה, רופאת משפחה, נשאלה במסגרת החקירה הראשית ביחס לאפשרויות השונות של היווצרות המטומה סביב העניים ובפנים, לאדם בגילו של הנאשם.

38. במסגרת החקירה הנגדית אישרה העדה, כי לא ערכה חוות דעת, לא פגשה את המתלונן, לא מכירה את נתוני הפיסיולוגיים ולא בדקה אותו.

סיכומי המאשימה

39. במסגרת הסיכומים עתרה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשמת בעבירה שיוחסה לה. נטען, כי די בעדותו של המתלונן על מנת להרשיע את הנאשמת. ואולם לצד עדותו של המתלונן קיימות ראיות נוספות, ראיות ישירות ונסיבתיות, אשר יש בהן כדי לחזק ולאמת את עדותו של המתלונן.

40. באשר לעדותו של המתלונן- נטען, כי עדותו היתה מהימנה, עקבית, ברורה וללא הפרזה.

41. באשר לראיות התומכות בעדותו של המתלונן- הפנתה המאשימה לעדות החוקר (ע.ת. 2), לעדות הרופא (ע.ת. 5), למסמך שערך המתלונן (ת/5) וכן לתמונות הנאשם (ת/1), לתעודה הרפואית (ת/6) וכן לסרטון שמתעד את האירוע (ת/7).

42. באשר לעדות הנאשמת- נטען, כי עדותה לא היתה עיקבית ולא מהימנה וכי עזיבתה המיידית את מקום האירוע מהווה התנהגות מפלילה.

43. באשר לתזת ההגנה- לפיה יתכן והמתלונן נחבל כתוצאה מהבלימה והטחת ראשו בהגה או במשענת הראש נטען, כי תזה זו אינה סבירה ואינה הגיונית.

44. באשר לעדת ההגנה- נטען, כי המדובר בעדות סברה, לא אובייקטיבית, ובהתעלם מראיות אחרות וממצאים, ואין ליתן לה כל משקל.

סיכומי ההגנה

45. מנגד, ב"כ הנאשמת עתר להורות על זיכוי מחמת הספק.

46. לטענת ההגנה המאשימה לא הוכיחה, מעל לכל ספק סביר, כי החבלות שנגרמו למתלונן, הן כתוצאה משתי מכות אגרופ אשר הכתה בו הנאשמת.

47. לטענת ההגנה "המתלונן יליד 1929, חולה במגוון תחלואים, בהתאם לגילו המבוגר, ומשכך החבלות אשר נגרמו לו בעת בלימת הפתע באירוע נשוא האישום, נגרמו כתוצאה מאותה בלימה ולא כתוצאה מתקיפה".



48. לטענת ההגנה עדותו של המתלון היתה רצופת סתירות, הגזמות והפרכות ובשל גילו ומצבו הרפואי לא יכול היה המתלון לקרוא נכון את האירוע.

49. לטענת ההגנה אין ליתן אמון בעדותו של המתלון בשים לב לכך ששיקר בשתי נקודות קריטיות. נטען, כי הפרטים שמסר המתלון במסמך שערך, ת/5, שונים מהותית מהממצאים העולים מהסרטון שהוגש. כך לגבי הטענה שרכב אשר נסע מאחוריו גרם לו להאצה וכך לגבי הטענה שהנאשמת נכנסה למעבר החצייה שהוא כבר היה ביציאה ממנו.

50. באשר לחבלה שנגרמה למתלון נטען, כי היא נגרמה שלא ממגע ידיה של הנאשמת אלא ממכה שקיבל המתלון מההגה או מעצם הבלימה ברכבו.

51. לטענת ההגנה טענת הנאשמת לפיה החבלות נגרמו למתלון ממקור אחר, לא נסתרה ואף נתמכה בעדות של ע.ת. 5. נטען, כי עדותו של ע.ת. 5 מבססת את הספק הסביר בראיות המאשימה.

52. באשר לעדותה של הנאשמת נטען, כי היא דבקה בגרסתה לכל אורך הדרך וכי גרסאותיה התאימו לממצאים העולים מהסרטון.

דין והכרעה

53. כתב האישום מייחס לנאשמת ביצוע עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי ס' 1368 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ולפיו: **"התוקף זקן וגורם לו חבלה של ממש, דינו- מאסר חמש שנים"**.

סעיף קטן (ג) קובע: **"בסעיף זה, 'זקן'- אדם שמלאו לו 65 שנים"**.

54. לאחר שמיעת העדויות, ובחינת הראיות בית המשפט קובע, כי המאשימה הוכיחה את האישום כנגד הנאשמת, מעל לכל ספק סביר, כי הנאשמת תקפה את המתלון, יליד 1929, במכות אגרופ לפניו, וגרמה לו לחבלות של ממש.

55. **הרשעת הנאשמת נסמכת על עדותו של המתלון, אותה מצאתי כמהימנה ומשכנעת וכן על ראיות נוספות התומכות בגרסת המתלון.**

56. עדות המתלון- עדותו של המתלון היתה סדורה, עקבית ותאמה את גרסאותיו כפי שנמסרו במשטרה ובעימות. עדותו היתה מפורטת, בהירה וללא הגזמה וניכר בה הכעס והעלבון שחווה בעקבות התקיפה. בית המשפט התרשם, כי תיאור האירוע על ידי המתלון היה אישי, כואב ואותנטי. תחושותיו הקשות ותגובותיו היו בהלימה לעלבון שחווה ואותות האמת נלוו לעדותו. גרסת המתלון לפיה החבלות נגרמו לו כתוצאה מהכאה של אדם אחר, היתה עיקבית ונמסרה למספר גורמים בסמוך לקרות האירוע- כך לחוקר- ע.ת. 2 וכך לרופא- ע.ת. 5. בית המשפט התרשם, כי המתלון העיד מזיכרוננו ובשיקול דעת וזאת תוך היצמדות לעובדות, ללא הגזמה ומבלי להמעיט מחלקו באירוע. תיאור השתלשלות האירוע, וזיהוי הנאשמת, רק לאחר העימות שבוצע ביניהם, אינו מותיר מקום לספק, כי הנאשמת היא זו שנכחה באירוע הנטען בכתב האישום. הדבר גם אינו מוכחש על ידי הנאשמת. טענת המתלון לפיה החבלות קשורות לאירוע- לא נסתרה. תשובותיו של המתלון ביחס למניע פוטנציאלי מצידו להעליל על הנאשמת, היו ברורות ובהירות ומתיישבות עם ההיגיון



והשכל הישר. בית המשפט התרשם, כי אין ולא היה למתלונן כל מניע בכדי להעליל על הנאשמת, מה גם שהתברר, כי הגשת התלונה לא היתה ביוזמתו וכי לא היו ידועות לנאשם פרטי הנאשמת וזהותה.

57. בית המשפט התרשם לחיוב מעדותו של המתלונן ומיכולת הבנתו את האירוע. המתלונן איש חינוך, ניהל בתי ספר בעברו ומתנדב כיום בקהילה. בית המשפט התרשם, כי המתלונן צלול ומעיד מתוך הזיכרון כפי שחווה. המתלונן ידע למסור פרטים מדויקים, השיב עניינית לכל השאלות שנשאל ובית המשפט מוצא ליתן אמון מלא בעדותו.

58. עדות המתלונן, אינה עומדת לבדה, ויש לה בראיות ובעדויות הנוספות, חיזוקים ותימוכים ממשיים.

א. ראשית, דברי המתלונן לרופא בבית החולים - הינם בבחינת אמרת קורבן אלימות לפי ס' 10(1) לפקודת הראיות, אשר יש בהם כדי לחזק את גרסת המתלונן ואת מהימנותה. האירוע הנוטען בכתב האישום התרחש בתאריך 05.02.2017 בסמוך לשעה 19:00. בחלוף כשעתיים וחצי, בשעה 21:47, הגיע המתלונן להיבדק במיון בית החולים סורוקה. בתעודה הרפואית (ת/6) שנערכה על ידי הרופא (ע.ת. 5) נרשם תחת הכותרת "תלונה עיקרית ומחלה נוכחית: בן 88, התקבל בשל תקיפה גופנית ביום קבלתו... הותקף ברחוב באגרופים לאזור הפנים". אמרה זו נאמרה בסמוך לאירוע, ובהזדמנות הראשונה והיא בגדר "אמרת קורבן אלימות", שיש בה משום ראיה לאמיתות תוכנה. וככזו מהווה גם חיזוק לעדותו של המתלונן.

ב. שנית, דברי המתלונן לחוקר, ע.ת. 2, בבית החולים - מעדותו של החוקר עולה, כי המתלונן מסר לו את אופן השתלשלות האירוע ונסיבות קרות החבלות, בבית החולים. בית המשפט לא מקבל את עתירת המאשימה לראות באמירות המתלונן לחוקר כ-"אמרת קורבן אלימות", ולו מן הטעם שלא הוברר עד תום נסיבות גביית העדות או התשאול. לפיכך אין לקבל אמרה זו כראיה לאמיתות התוכן ואולם יש לקבלה כראיה לעצם אמירת הדברים על ידי המתלונן, לחוקר, בבית החולים, לאחר מספר שעות מקרות האירוע. לעצם אמירת הדברים על ידי המתלונן, לאדם נוסף מלבד הרופא, משקל ביחס לאמינותו.

ג. שלישית, התיעוד הצילומי של החבלות (ת/1) - כשעתיים וחצי לאחר האירוע, בזמן שהמתלונן מקבל טיפול בבית החולים, צולמו החבלות שעל פניו על ידי החוקר שהגיע לבית החולים, ע.ת. 2. שתי התמונות שצולמו והוגשו (ת/1) מצביעות על חבלות של ממש ושטפי דם סביב שתי עיניו של המתלונן. והחבלות שצולמו מתיישבות עם גרסת המתלונן וכן עם הדברים שנרשמו בתעודה הרפואית (ת/6). בית המשפט ער למחלוקת שבין הצדדים, באשר לאופן קרות החבלות, וכמובן שאין בתמונות אלו בלבד בכדי להכריע במחלוקת עצמה, ואולם יש בהן בנסיבות שצולמו (על ידי חוקר משטרה, בבית החולים ובסמוך לאירוע ולתשאול המתלונן) כדי לחזק את גרסת המתלונן ואמינותו ולפיה החבלות שתועדו נגרמו לו כתוצאה מתקיפה מכוונת.

ד. רביעית - מועד ונסיבות הגשת התלונה - המתלונן לא כבש את עדותו, ומסר גרסה ראשונית בחלוף שלוש שעות מקרות האירוע, בבית החולים. סמיכות זמנים שכזו, בנסיבות גביית העדות, בבית החולים, מהווה חיזוק לעדות המתלונן.



ה. חמישית- העדר מניע מצד המתלון להעליל על הנאשמת- יש בו בנסיבות בכדי לתמוך בגרסת המתלון. אין מחלוקת, כי בין המתלון לבין הנאשמת אין היכרות מוקדמת. התזות שהעלתה ההגנה ("הוא רצה לקבל סכום כספי בעבור תיקון המשקפיים" ... "פחד על רישיון הנהיגה שלו" ... "רצה למשוך תשומת לב") אינן מבוססות, מופרכות, ואינן מתיישבות עם יתר הראיות בתיק והגיונם של דברים.

ו. שישית- מצבו הנסער של המתלון במהלך העימות (ת/3) והעדות- יש בו בנסיבות כדי לתמוך בגרסת המתלון. בית המשפט התרשם מסערת הנפש בה היה שרוי המתלון כאשר הטיח בנאשמת את מעשיה ואת חוסר האונים שחש באירוע. כמו כן, בית המשפט התרשם מהכעס והכאב שחש המתלון כאשר הנאשמת הכחישה את מעשיה. בית המשפט מפנה לאמור בעימות עמ' 2 שורה 31 : " אני הסתכלתי עליה עכשיו ממש על העיניים שלה כי קודם לא יכולתי וראיתי לפי העיניים שלה שזו היא יש לה מבט בעיניים של דורש נקמה והיא זו שנתנה לי את המכות בפנים ושברה לי את המשקפיים". וכן לאמור בעמ' 3 שורה 60 : "שאלה של דפנה לאריה: למה לא השארת לי פרטים במידה ויתחילו הכאבים שהיו לי ברגל כתוצאה מהפגיעה של הרכב שלך בי על מנת שאוכל לאתר אותך? תשובה: כי ברחתי. אילו ביקשת הייתי נותן לך את רק לתת מכות ולקלל ידעת".

ז. שביעית- התנהגות הנאשמת במהלך האירוע- בסרטון רואים בבירור , כי הנאשמת נעמדת באמצע מעבר החצייה כאשר רכבו של המתלון צמוד אליה בחזיתו. משם היא הולכת וניגשת לדלת הנהג, המתלון, פותחת את הדלת ומכניסה את כל פלג גופה העליון לתוך הרכב, ואז מוציאה את גופה מתוך הרכב, טורקת את הדלת , ממהרת ומתרחקת מן המקום לעבור השני של מעבר החצייה לכיוון ההולמספלייס. כל אותה העת רכבו של המתלון במצב עמידה ורק כעבור זמן המתלון ממשיך בנסיעה. בעדותה הנאשמת אומרת, כי לא הכניסה את פלג גופה לתוך רכבו של המתלון, דבר שאינו נכון, שכן בסרטון היא נראית בבירור פותחת את הדלת ומכניסה את פלג גופה העליון לתוך הרכב. הנאשמת גם אומרת , כי היא המתינה עד שהמתלון יתאושש ויסע מהמקום ורק לאחר שנסע מהמקום היא חצתה את מעבר החצייה, כאשר בסרטון רואים בבירור , כי הנאשמת טורקת את הדלת של הנהג ומסתלקת במהירות מהמקום כאשר רכבו של המתלון עדיין עומד במקומו.

ח. שמינית, התנהגות הנאשמת לאחר האירוע- הינה בבחינת התנהגות מפלילה אשר יש בה כדי ללמד על תחושת אשמה וכדי לחזק את ראיות התביעה. מעיון בסרטון (ת/7) ניתן לראות, כי הנאשמת עוזבת את המקום, במהירות, עוד בטרם המשיך הנאשם בנסיעתו בעוד שבעדותה מסרה, כי המתינה עד שהמתלון נסע מהמקום ורק לאחר מכן חצתה את מעבר החצייה בדרך לעבודתה. גרסאות הנאשמת לעניין זה היו סותרות ולא התיישבו עם הראייה האובייקטיבית- הסרטון. אופן עזיבתה את המתלון, במהירות, מהווה התנהגות מפלילה ומלמדת על תחושת אשם מצידה. התנהגות זו בנסיבות העניין מהווה חיזוק למכלול הראיות ויש בה כדי לתמוך בגרסת המתלון.

59. לעומת זאת, עדות הנאשמת אינה משכנעת ולא ניתן ליתן בה אמון. גרסת הנאשמת לפיה לא הבחינה בחבלות שעל פניו של הנאשם, אינה מתיישבת על מכלול הראיות וגם לא עם ההיגיון והשכל הישר. עדותה ביחס למועד עזיבתה את הצומת, לפני נסיעת המתלון או לאחר נסיעתו, לא היתה עיקבית ולא התיישבה עם הממצאים האובייקטיביים שנצפו בסרטון. הנאשמת עזבה את המקום, במהירות, בעוד שהנאשם נותר בצומת בתוך רכבו, וכאמור לעיל, התנהגות זו בנסיבות מפלילה ומלמדת על תחושת אשם. הסברי הנאשמת



באשר למניעי המתלונן אינם מתיישבים עם הנסיבות הקשורות בתיק. תזת ההגנה, באשר לאופן קרות החבלות על פניו של המתלונן, אינה נתמכת בראיות ובית המשפט לא מצא בה גרעין של אמת. האפשרות כי עסקינן בעלילת שווא מצד המתלונן בתיק זה, אינה מתקבלת על הדעת. ואופן התנהלות הנאשמת במהלך האירוע ולאחריו, מעוררים תמיהות שלא יושבו. הנאשמת על אף תלונתה כי נפגעה באירוע, לא טרחה להגיש תלונה במשטרה, לא טרחה לקבל את פרטיו של המתלונן, לא טרחה לצלם את מספר הרישוי של הרכב ואף המשיכה בשגרת חייה ובעבודתה, לאחר האירוע הטראומתי כפי טענתה. תשובתה ביחס להתנהלות זו נעדרת הגיון וסבירות.

60. בית המשפט התרשם, כי עדות הנאשמת הן בחקירה הראשית והן בחקירה הנגדית, ניתנה באופן "רובוטי" כמי שמדקלמת טקסט שלמדה על פה. הרושם הוא שהנאשמת עברה תהליך של "השאה עצמית" (אוטונוסטיה) שעיוות אצלה את המציאות העובדתית, והדברים משתקפים הן באופן מתן העדות והן בתוכן התשובות לשאלות בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית.

61. טענת ההגנה לביסוס הספק הסביר בתיק - נדחית. על-פי ההלכה הפסוקה, אין די בהעלאת גרסה תיאורטית על מנת לעורר את הספק הסביר אלא נדרש ספק רציונאלי וממשי, שיש לו אחיזה בחומר הראיות. עוד נקבע, כי קיים הבדל בגיבושו של הספק הסביר בין ראיות ישירות לבין ראיות נסיבתיות.

62. בענייננו, עסקינן בראיה ישירה, עדות המתלונן, עדות מהימנה שנתמכה בראיות חיצוניות.

63. בית המשפט לא מצא בטענות ההגנה "עלילת שווא" כל תמיכה בראיות. המניעים שהוצגו על ידי הנאשמת: "הוא רצה לקבל סכום כספי בעבור תיקון המשקפיים" ... "פחד על רישיון הנהיגה שלו" ... "רצה למשוך תשומת לב", אינם מבוססים בחומר הראיות והינם בגדר אפשרויות דמיוניות.

64. בית המשפט גם לא מצא בעדות הרופא ע.ת. 5 כמבססת את הספק הסביר. העד נשאל במסגרת החקירה הנגדית שאלות ביחס לאפשרויות השונות של היווצרות המטומה בעיניים לאדם בגילו של המתלונן. כך כתוצאה ממכה בעורף וכך כתוצאה ממכה במצח מההגה. ותשובותיו היו כלליות. המדובר בהצגת מספר חלופות לעד, חבלות כתוצאה מזעזוע מח, כתוצאה מחבלה בעורף וכתוצאה מחבלה בפנים מההגה. אין לתיאוריה זו כל אחיזה בחומר הראיות ולציון, כי בית המשפט נותן אמון בגרסת המתלונן, לפיה נהג עם חגורת בטיחות וכן בגרסתו לפיה הוא נחבל כתוצאה ממכות אגרופ שנתנה לו הנאשמת.

65. טענת ההגנה לאי דיוקים מהותיים בגרסת המתלונן - גם היא נדחית. ההגנה הפנתה למסמך שערך המתלונן (ת/5) וכן לממצאים העולים מהסרטון. בית המשפט עיין במכתב (ת/5) וכן צפה בסרטון ולא מצא, כי המדובר בסתירות מהותיות שיש בהן כדי לפגוע באמינות הגרעין הקשה של גרסת המתלונן. השאלה האם היה רכב שהאיץ במתלונן או האם הבחין בנאשמת ביציאה מהצומת או בכניסה, נוגעות לפריפריה של האירוע ואין בתשובות שמסר העד, גם אם אלו אינן מתיישבות עם הממצאים שבסרטון, כדי לפגום במהימנות העדות בכללותה.

66. לאור מכלול הראיות, התרשמות בית המשפט מהעדים וגרעין האמת העולה מן העדויות, בית המשפט קובע כממצא, כי הנאשמת תקפה את המתלונן, זקן, בשתי מכות אגרופ בפניו ושברה את משקפיו וגרמה לו



לחבלות של ממש, כמפורט בכתב האישום.

67. מודעות הנאשמת בזמן האירוע להיות המתלונן "זקן" כהגדרת החוק נלמדת מתוך אמרתה (ת/2). שם טענה בעמ' 2 שורה 18: "אני רוצה שתבדקו את כשירות האדם לנהיגה משום שהתרשמתי כי הוא מבוגר היה לו קשה לתפקד במצב לחץ".

68. אשר על כן, בית המשפט שוכנע כי המאשימה הוכיחה את האישום כנגד הנאשמת, מעל לכל ספק סביר, ומרשיע את הנאשמת בביצוע עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי ס' 1368 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום ט"ז אייר תש"פ, 10/05/2020 במעמד הנוכחים.

ג'ורג אמוראי, שופט בכיר

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ב"כ המאשימה יגיש טיעונים לעונש בכתב לרבות פסיקה עד ליום 9/6/2020.

ב"כ הנאשמת יגיש טיעונים לעונש בכתב לרבות פסיקה עד ליום 9/7/2020.

קובע להשלמת טיעונים בעל פה ושמיעת דבר הנאשמת ליום 26/7/2020 שעה 13:00.

הנאשמת מוזהרת להתייצב.

ניתנה והודעה היום ט"ז אייר תש"פ, 10/05/2020 במעמד הנוכחים.

ג'ורג אמוראי, שופט בכיר

